

LBRIS

We know
books

DANIEL TIMARIU
TEODORA MATEI
LUCIAN DRAGOȘ BOGDAN

3.7
povestiri

Science Fiction & Fantasy

Tritonic Books

București – 2022

3.7 povestiri

Daniel Timariu – TENEBRE: Uitarea
Teodora Matei – POVEȘTI LA CASTEL: Taine la castel
Lucian-Dragoș Bogdan – CARTEA HAOSULUI: Vremea dinaintea timpului

Copyright © Autori 2022.
Copyright © TRITONIC 2022.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TIMARIU, DANIEL

3.7 : povestiri / Daniel Timariu, Teodora Matei, Lucian Dragoș Bogdan. -
București : Tritonic Books, 2022
ISBN 978-606-749-598-0

I. Matei, Teodora
II. Bogdan, Lucian-Dragoș

821.135.1

Editor: Rebeca Cojocaru
Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Comanda nr. SFFH02/2022
Bun de tipar: Mai 2022
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Daniel Timariu

Programator de profesie, este scriitor de literatură SF&F, polițistă, mainstream și, ocazional, de dragoste. A publicat primul volum în 2016 și a apărut în diverse reviste, antologii și volume colective. În prezent, este co-editor al revistei *Galaxia 42*. A coordonat un volum de povestiri polițiste și mai multe antologii de povestiri SF&F (ultimele în limba engleză, alături de Cristian Vicol). A publicat un volum de povestiri SF, unul de povestiri polițiste și mai multe romane în seria urban-fantasy *Tenebre*.

TENEBRE

Freamenta în birou, legănându-mă în scaunul de lemn cu spătar înalt, ca un jilț medieval. Trecuseră șaiszeci de zile de la ultimul caz mai serios. De atunci, doar mărunțișuri: bărbați infideli, femei infidele și de la capăt. Nimic care să mă facă să exclam „uau!” sau, eu știu, măcar să mă facă să ies din încăperea asta îmbâcsită pe a cărei ușă, în cel mai indecent mod, stă scris: Alexandru Teodor Anghel – Detectiv Particular. Adică eu. Alex pentru prieteni. Și clienți.

Așa începe seria urban-fantasy *Tenebre*, una despre un detectiv capabil să rezolve atât cazuri din lumea noastră, cât și din cea a Tenebrelor. Adică din lumi ce se suprapun peste cea a Timișoarei actuale, înglobând în ele evenimente istorice, mituri și legende, ființe reale și creaturi fantastice. Însoțit de credinciosul câine Qiqrn, cel ce poate lua multe înfățișări, și călăuzit de sfaturile înțeleptului Otis, ce-și face veacul la Crășma Satirilor, Alex Anghel se confruntă cu goblini, demoni, vârcolaci, strigoi, vrăjitoare, nimfe, ștife și alte creaturi – încercând să descâlcească enigme a căror rezolvare, de multe ori, riscă să-l coste propria viață. Sau jumătate de viață.

Până acum, în serie au mai apărut:

Tenebre. Cazul Laura (roman, 2017, ed. Tritonic)

Tenebre. Labirintul (roman, 2017, ed. Tritonic)

Ciudatul caz al umbrelor (nuvelă, 2018, ed. Tritonic)

Octavia (povestire, în volumul colectiv)

Sub Apa Dragonului Strâmb, 2019, ed. Tritonic)

Tenebre. Miercuri (roman, 2019, ed. Tritonic)

TENEBRE

Uitarea

Pentru Qiqrn lumea putea fi redusă la mirosuri. Hărți peste hărți, o structură fără limite formată din straturi de diverse grosimi. Poate și culori; mirosurile pot fi asociate culorilor, formelor, au personalitate și invită sau resping. O lume, a trebuit eu să recunosc înfrânt de imaginea oferită de dulău, mult mai complexă decât cea percepută de umilele mele aptitudini umane. Comparativ cu ceea ce-l înzestraseră pe el natura, eu păream doar o schiță făcută de un amator pe colțul unui șervețel. M-am aplecat asupra lui, cuprins de un nestăvilit sentiment de dragoste și l-am scărpinat între urechi. Și-a ridicat imediat capul privindu-mă nedumerit.

Pe lângă acest simț extins înspre zone inaccesibile mie, Qiqrn beneficia și de un al șaselea, cel al telepatiei. Poate că nu e corect spus *simț*, poate, precum gândirea, sau mai simpla vorbire, e doar un mecanism de transmitere și receptare a informațiilor. Un pic prea tehnic, însă descrierea telepatiei nu poate fi făcută fără a recurge la comparații, poate și metafore, fiind o caracteristică pe care noi oamenii nu o avem. Dar măcar putem spera

să ne-o însușim, asta dacă nu cumva ceea ce înțelegem noi prin telepatie este nimic altceva decât o intuiție ieșită din comun.

Țin minte când am experimentat prima senzație de telepatie. Nu au fost gânduri, nici imagini, nimic mai superficial decât un sentiment acut de iubire. O persoană foarte dragă mie, nu foarte departe, se gândea la mine, iar eu mă gândeam la ea. Așa că am lăsat orice făceam în acel moment și am plecat spre podul de fier de peste Bega, cu sentimentul clar că acolo se va petrece ceva. La fel și ea, după cum mi-a mărturisit după câteva zile.

Laura, orice aș face, gândurile mele se tot întorc la tine. Uneori mă străbat fiori, te simt, te aud, te miros. Am însă noroc cu dulăul iadului, Qiqrn, care, atunci când durerea mă copleșește, îmi pansează gândurile și-mi ascunde imaginile perfecțiunii. Dacă s-ar fi născut om, având capacitatea asta rară de a liniști zbaterile amintirilor, ar fi fost un renumit tămăduitor, ba poate chiar un savant, demn de un premiu Nobel. Așa, e doar un câine ce-mi linge absent degetele căutând să mă liniștească, să mă aducă din nou în realitate.

Lucrurile au mai avansat din acel moment. Laura nu mai este printre cei vii, nici măcar printre cei asemenea mie, om-entitate ajunsă la jumătatea drumului, blocat între hotarele Lumii Tenebrelor, dar încă în stare să pătrundă printre oameni, în așa-numita Lume Reală. Însă, fără ea, când toate locurile din Timișoara încă poartă amintirea lungilor noastre plimbări, îmi e dificil să trec hotarul, să mă las condus din nou pe străzi, printre oameni, cu frica de a fi recunoscut.

Și din nou Qiqrn. Fără el, spațiul meu personal s-ar vedea redus la suprafața patului. Marginile universului

meu ar fi reprezentate de pereții neîngrijiți ai casei, iar gardul cu fundație din piatră, acoperit de plante agățătoare și dublat de tuia înalți, ar fi locul de unde începe tărâmul dragonilor. O întindere acoperită de umbre mișcătoare, un zid semitransparent de praf și fum din care ies uneori forme nedesluite, iar alteori chipuri cunoscute, mereu altele, întotdeauna amintindu-mi de Laura și de clipele petrecute împreună.

Oftez și retrag palma de pe capul dulăului. Îi pot auzi gândurile și le pot simți căldura. Ca niciodată se lipește de piciorul meu, căutându-mi protecția sau, așa sper, căldura prieteniei. Dau din cap, el mă imită, trag aer în piept, el face la fel, îmi trec degetele prin părul prea lung, iar el flutură din urechi, poate că-și face curaj, apoi înghit în sec și cobor treptele ce duc la cărarea pietruită terminată cu poarta grădinii dinspre stradă.

Încă o zi, nu uit să-mi spun când apăs pe clanță, încă o zi dintr-un lanț al cărui capăt nu se întrevede. E interesant să existe nemuritori, dar nu să fii tu unul dintre ei.

*

E încă dimineață, străzile sunt mai degrabă pustii. Peste noapte a plouat și verdele predomină. Malul Begheului pare că se pregătește de sărbătoare. Mai mulți lucrători ai primăriei tund gazonul, alții vopsesc băncile, iar cei cu bărci curăț malurile. Îi salut, ne salută, câțiva fluieră la Qiqrn. Le fac semn și alerg mai departe. Încă nu sunt decis dacă să merg la birou, sau să mă opresc la Crășma Satirilor. Parcă nu am chef de ei, azi mă voi lăsa parazitat de Lumea Oamenilor. Mă voi bălăci în mirosurile calde și reci ale umanității. Sper doar să nu mi se facă rău.

Am biroul într-o fostă clădire comunistă renovată pe bani europeni și transformată într-un fel de ospiciu în care locuim de-a valma câte opt, zece sau mai multe ore pe zi, bărbați și femei, plante și animale, muncind, certându-ne, așteptând să vină clienții, vinerea și apoi banii pe card. Cu excepția mea și a lui Qiqirn. Noi nu mai așteptăm nimic, pentru noi întreaga existență s-a transformat într-un semn de mirare, o așteptare retorică parcursă pas cu pas, zi după zi.

– Aveți corespondență, domnu'! Alo, domnu'!

Portarul, nea Cristian, nu Cristi după cum mi-a spus de la prima întâlnire. Am mai fost angajat p'aci, a ținut să-mi precizeze, înainte, când era bine. Măcar așa am aflat cu cine am de-a face. Eu nu, i-am precizat, dar am locuit la etajul cinci. Aveam pat, i-am răspuns privirii mirate, baie, iar liftul mergea când și când. Și-acu? a intrat el în jocul meu. Acu' am o casă pe malul Begheului, în Prințul Turcesc, iar aici mai vin doar la muncă. Muncă, a subliniat el dând din cap cunoscător, apăi asta, să nu vă supărați domnu', nu-i muncă. E office!

Fiecare cu jobul lui, sau cu înțelegerile lui.

– Vă salut, domnule nea Cristian!

– Să trăiești! Ia uite aci și semnează mătăluță în caiet.

Am semnat, după care mi-a înmănat ceremonios două picuri. Unul alb de la ANAF, altul lung și galben, închis cu o pecete din ceară roșie, cu șnur galben. M-am uitat lung la el, nea Cristian la fel. Se citea pe chipul lui curiozitatea.

– Ce-i?

Am ridicat din umeri, l-am dus la nas și l-am mirosit. Alături de mine Qiqirn a tras și el aer în piept, precum și nea Cristian.

– O invitație, am zis eu.

– Aaah. La nuntă?

L-am dus din nou la nas, neîndrăznind să-i rup sigiliul de față cu un om.

– La înmormântare, am completat eu arătându-mi compasiunea printr-o ușoară cocoșare și strângere din buze.

Nea Cristian a dat abătut din cap.

– Dumnezeu să-l odihnească!

– Să-l odihnească, am completat și eu.

Ne-am strâns mâinile și, ca o culme a compasiunii, s-a repezit să-mi cheme el liftul. Măcar atât pot face și eu, părea a spune. Apoi, chiar când ușile mai aveau puțin să se închidă, a pus întrebarea:

– Da' cine-i?

Nu i-am răspuns, nici eu nu știam încă, dar, spre deosebire de el, nici nu ardeam de nerăbdare să aflu. Oricine era nu aparținea lumii ăsteia și, dacă ridicăți cumva din sprâncene, vă înțeleg. Ce ființă mitologică, ce entitate paranormală poate să moară când se presupune că ele sunt nemuritoare? Ei bine, răspunsul se află dincolo de privirea umană și-și găsește locul în acea zonă a creierului unde se păstrează amintirile. Uitarea, cea ale cărei mâini lungi și osoase ne pot prinde oriunde ne-am ascunde și arunca în ghenă fără fund a demenței. Putem fi regi, putem fi cerșetori, putem fi zei, semizei, eroi sau doar niște oarecare, când ea își face simțită prezența, înseamnă că nimic nu mai amintește de prezența noastră, că ultimul om care ne mai păstra printre amintiri s-a stins și el.

Iar Uitarea, această zeiță capricioasă, iubește spectacolul. Știe să-și facă simțită prezența, știe să se facă remarcată. Ce pot spune? Pe mine m-au uitat toți și, totuși, iată-mă aici, purtat de lift spre al nouălea etaj, acolo unde

a trebuit să-mi mut biroul după ce miercurienii m-au convins să le închiriez clădirile.

*

Am aruncat plicul pe birou și mi-am făcut de lucru cu noul espressor, un cadou de la un client mulțumit. Funcționează pe abur, generat de o mică instalație pe brichete din cărbune extras de pitici din Munții Aninei. Un bulgăre cât o unghie îmi ajunge pentru trei luni. Îi țin într-o cutie din lemn de abanos, ornată cu motive indiene, zeități care-mi sunt străine, deși ochii lor magici mă urmăresc cu atenție de fiecare dată când o deschid. Spre deosebire de vechile zeități europene, ei au supraviețuit modernității. Sunt încă vii și puternici, Uitarea stă departe de acele locuri, fiind mereu ocupată pe tărâmurile micii Europe.

Îmi torn cafeaua în ceșcuță și privesc prin aburii ridicați cum plicul strălucește. A simțit că în jurul lui nu mai sunt oameni și începe să-și arate magia. Pun ceașca jos și mă las pe spate, într-un echilibru precar pe scaunul de scârțâie stingherit.

– Să-l deschid, să nu-l deschid? întreb retoric.

Qiqirn s-a instalat comod pe covorașul lui preferat și nu catadicsește să-mi răspundă. A simțit și el prezența Uitării, magia din jurul plicului, dar își ține curiozitatea în frâu. Știe că nu-l voi deschide decât atunci când nu voi mai avea alte alternative. Până atunci îl împing la o parte, folosind pentru asta un creion, și scot din sertar cel mai nou cadou. Un laptop marcat cu un M stilizat și împodobit cu o pereche de aripi. L-am primit de la Miercuri, împreună cu biroul, dulapurile, seiful și, în fine, biblioteca ce acoperă un perete întreg. Rafturile sunt

încă goale, pregătite pentru a suporta mii de titluri, sau milioane de amintiri. Încă nu m-am decis.

Dar cea mai importantă piesă de mobilier nu e nici biroul, de calitate, nici scaunul ca un jilț regal, nici măcar biblioteca sau tablourile vivante de pe pereți, nici cafetiera, nici dozatorul de apă și nici covoarele arăbești. Cea mai importantă, singura cu adevărat de neînlocuit, este canapeaua. Ocupă celălalt perete, din fața bibliotecii, și este plină de firimituri, pete, ziare și ambalaje. Este cel mai odihnitor loc din lume. Ok, al doilea, după patul din Casă, poate al treilea, dacă adaug în listă și banca din lemn de stejar din Crășma Satirilor.

Deschid laptopul și mă las scanat. Ceva mișcă în el, se aude un sunet ca de balamale neunse și ecranul prinde culoare. Îmi deschide direct căsuța poștală și, pentru a mia oară, mă întreb câtă intimitate mai poate avea un om în zilele noastre, mereu urmărit de ochii nevăzuți ai zeilor digitali. Nu că ar mai conta, mă gândesc, oricine vrea să afle ce fac, la ce caz mai lucrez, e suficient să intre pe ușă și să mă întrebe.

Parcă-l văd.

*

Un individ înalt, ușor cocoșat, cu început de chelie, nebărbierit, frecându-și nervos palmele mari, asprite de munca din fermă.

Știți, ar începe el, fără să îndrăznească să continue.

Luați loc, i-aș spune eu, indicându-i cu un gest binevoitor scaunul din fața biroului.

Între timp, Qiqirn s-ar răsuci prefăcându-se adormit în timp ce l-ar studia, l-ar miroși, l-ar cântări din ochi.

Știți, ar repeta el aceeași introducere, dar de data asta de pe scaun. Cred că, cred că...

Și aici s-ar opri o clipă. Ca trezit dintr-un vis se va uita lung la mine, va cerceta obiectele de pe birou, rafturile goale ale bibliotecii, tablourile care nu-i vor spune nimic, cafeaua aburindă ce-l așteaptă răbdătoare. După care ar trage aer în piept, nu foarte convins, dar înțelegând că altă cale nu-i, că a sosit vremea să-și spună păsul, să-și verse năduful.

Așadar, l-aș încuraja eu, ce te bântuie?

Aha! ar face el, brusc luminat, am știut eu că dumneata mă vei înțelege. Vedeți, ar repeta el din nou și din nou, știți, chiar suntem bântuiți. Casa vreau să zic, gospodăria cu tot cu fermă, că avem și oi, și vaci, ba și porci, Doamne iartă-mă, avem de toate, iar acum, că tot avem, vedeți dumneavoastră, știți...

Știu, i-aș răspunde, deși nu aș ști încă nimic, sunteți bântuiți.

Suntem!

Aș da din cap, iar el și-ar sufleca mânecile cămășii curate, călcate cu dungi, mirosind a detergent ieftin, de lavandă și chimicale. Aș deschide calculatorul, aș muta creionul dintr-o parte în alta, aș porni și reportofonul, aș tuși, m-aș foi, iar el, în tot acest timp, mi-ar povesti. La început cu o voce subțire, înspăimântat și el de propriile-i cuvinte, cumva nesigur de ceea ce spune, de faptele care „jur că așa au fost” și de tot ce vine după ele. Dovezi, semne, amintiri încă vii.

La final s-ar ridica și mi-ar părea și mai înalt decât la venire. *E povara, mutată de pe umerii lui pe ai mei. O voi simți mai tare după ce el pleacă.* L-aș auzi cum salută pe hol

pe toată lumea și, cum nu i s-ar răspunde, cum ar chema liftul, cum ar coborî, cum l-ar saluta pe nea Cristian.

Să trăiești, ai rezolvat!

Am rezolvat, nea Cristiane, rezolvat!

Apăi nu ți-am zis eu, măi?

Și așa aș afla cine l-a îndrumat spre mine și aș ofta.

*

Sau poate ar veni o entitate.

Nu ar avea mai mult de un metru și jumătate, ar purta un costum albastru închis, o pălărie de baseball cu NY brodat auriu, ochelari de soare, pantofi sport, comози și neasortați la costum. Mi-ar spune:

Chestia aia care m-a săltat până aici e magică?

Nu, i-aș răspunde eu și i-aș face semn lui Qiqirn.

M-am gândit eu, îmi place, ar continua.

Qiqirn ar mârâi, iar eu i-aș face semn duhului să tacă.

Doar atât și el s-ar crispa. S-ar uita în stânga, s-ar uita în dreapta, apoi la dulău și din nou la mine. Ce știe el, m-aș gândi, dar i-aș arăta scaunul și el s-ar așeza.

Clădirea e a miercurienilor, i-aș spune, așa că ar fi bine să-ți înfrânezi pornirile.

I-aș auzi respirația cum s-ar iuți și - în sfârșit - și-ar scoate șapca, ochelarii, ba chiar și sacoul costumului.

Vreau doar să-mi găsiți fiul, am auzit că vă pricepeți, știți, ar repeta el involuntar expresia folosită și de țaran, noi suntem duhuri curate, trăim din amintirile oamenilor simpli. Ne-am adaptat, ar răspunde el repede privirii mele interogative. Oamenii ne mai confundă cu îngerii, iar noi...

Profitați, m-ar lua pe mine gura pe dinainte, deși cel mai bine ar fi să tac, tăcerea e singura parte dintr-o discuție pe care o poți avea atât cu un om, prost sau deștept, cât